

ственната смърть Борисова. И на българския престолъ тогазъ минж законныйтъ наслѣдникъ на Асѣнвцы —

§ 42. Іоаннъ II Асѣнь (1217—1241).

Въ първата половина на XIII вѣкъ подновеното българско царство са възвыси до една голѣма степенъ до каквато по-преди само единъ пжтъ бѣ достигнѣло. Сынътъ Стараго Асѣня, Іоанъ II Асѣнь, като отиваше по пжтя на баща си и на чича си, увеличи тѣхното достояніе извѣтъ, усили и го прослави извѣтрѣ, тѣй щото въ негово време българското царство съ почтеніе са споменуваше отъ околнѣтъ народы. — Иванъ II отвори бой съ Тодора Епирскаго, който въ времето на Латинското господаруванье въ Ц-градъ можѣ да съедини Епиръ, Южна Македонія и Западна Тракія и са провъзгласи за царь. Въ 1230 година Иванъ II го разби около *Клоконица*, привзе му сичкѣтъ земи и ги подчини на своята държава. Съ тѣзи побѣда блгр. царь зѣ Адриано-поль, Димотика, цѣла Западна Тракія, Южна Македонія, Албавія и часть отъ Тессалія, която са наричаше *Magna Blahia* или *Thessalia montana*.

Латинцытъ, като гледахъ на голѣмото могѣщество Іоаннъ - Асѣново, зехъ да са боѣтъ отъ него и побързахъ да са даджтъ на негово покровителство. Въ 1228 год., умрѣ имъ Императорътъ Робертъ, комуто трѣбаше да наслѣди братъ му Балдуинъ II. А защото той бѣше само 11-годишенъ по първѣтъ бароны и рыцари са обѣрнѣхъ къмъ Іоанна-Асѣня съ предложеніе той да земе въ ржцѣтъ си правленіето на Византійската имперія, дорде порасте малкѣтъ императоръ, когото тѣ желаяхъ да оженижтъ за младата българска княгиня. Іоанъ Асѣнь съ радостъ склони на туй предложеніе, което му даваше възможность да прекѣсне твърдѣ лесно ла-